

„Jedna z mojich najobľúbenejších autoriek.“

COLLEEN HOOVER

EMILY HENRY

Úžasne krásny život

Hovorí sa,
že príbehy majú
vždy tri verzie.

VAŠU,
MOJU
A PRAVDU.

**Úžasne
krásny
život**

EMILY HENRY

Úžasne krásny život

Z angličtiny preložila
TAMARA CHOVANOVÁ

slovar

Copyright © 2025 by Emily Henry Books, LLC
All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2026
Translation © Tamara Chovanová 2026
Poetry translation © Jana Kantorová-Báliková 2026
Cover design & illustration by Holly Ovenden

ISBN 978-80-556-7283-0

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani
vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Mame a mojim trom starým mamám.
Život je zložitý. Vaša láska nikdy nebola zložitá.

Hovorí sa, že príbehy majú vždy tri verzie: *vašu, moju a pravdu*. Muž, ktorý to povedal, pracoval vo filmovom priemysle, ale platí to aj v iných médiách.

Nemali by sme byť zaujatí, máme sa držať faktov. Fakty v podstate znamenajú pravdu.

Fakt: Robert Evans – filmový producent, vedúci predstaviteľ filmovej spoločnosti, herec, ktorý prvý raz použil tú mantru o pravde – bol sedemkrát ženatý.

Fakt: Ja, Alice Scottová – redaktorka časopisu *The Scratch*, ambiciózna autorka životopisov, a nič viac – nie som ani len oficiálnou frajerkou muža, s ktorým chodím sedem mesiacov.

Fakt: Robert Evans, výška meter sedemdesiatpäť, presne ako ja.

Fakt: Možno sa zmení celý môj život, lebo už nebežím k malebnému latkovému plotu, ktorý ma delí od životného sna, ale sedím v prenajatom aute so zapnutou klimatizáciou a čítam webovú stránku muža, ktorého meno som prvý raz počula pred tromi minútami, pretože do hlavy mi prenikol jeho citát o troch verziách príbehu, ale aj preto, lebo otáľam.

Som skôr vzrušená než nervózna, no aj tak nervozita prevláda. Naposledy sa zhlboka nadýchnem, vypnem motor a otvorím dvere.

Zo všetkých strán na mňa zaútočí poludňajšia horúčava georgijského leta a dobre známy príjemný pocit, ktorý len umocňuje slaný morský vánok od vody obklopujúcej Little Crescent Island.

Ešte raz skontrolujem, či mám zápisník, diktafón a perá, potom zabuchnem dvere a v bočnom zrkadle si rýchlo upravím vlhnúcu ofinu.

Usilujem sa nasadiť neutrálny úsmev. Musím to zahrať s nadhľadom.

Fakt: Nikdy som nič nehrala s nadhľadom.

Otvorím bránu, sandále mi plieskajú po kamennom chodníku okolo hradby zelene, rástla tam bahnička a palma, opuncia a slanobyl' a – môj obľúbený – vždyzelený dub.

Žijem jedenásť rokov v Los Angeles, ale vždy keď vidím georgijský vždyzelený cezmínový dub, pomyslím si: *Domov*.

Pred očami sa mi vynorí čarovný tyrkysový dom na drevených pilótach, vystúpim po zodratých drevených schodoch ku kriklavoružovým dverám ručne pomaľovaným bielymi špirálami.

Za odmenu som dostala primerane excentrický zvonček. Teda, vyzerá ako normálny zvonček, ale keď ho stlačím, ozve sa zvonkohra.

Ledva som sa nadýchla, dvere sa otvorili a zagánila na mňa nízka sivovlasá žena vo vyblednutej flanelovej košeli a v džínsoch.

„Zdravím!“ Podala som jej ruku. „Ja som Alice. Scottová.“

Hľadela na mňa svetlomodrými očami, vlasy ostrihané nakrátko.

„Zo *Scratchu*,“ dodala som, aby som sa jej pripomenula.

Ani nežmurkla.

„Teda, pracujem tam, ale prišla som sa povypytovať na tú knihu.“

Stále sa tvárila nevzrušene. Chvíľu som zvažovala možnosť, že je to len rafinovanosť, možno to vymyslel päťdesiatročný syn tejto ženy a urobil to z počítača v suteréne, kde celé dni vypisuje maily a telefonuje ľahkoverným autorkám, ako som ja, nasadí vysoký trasľavý hlas a vydáva sa za osemdesiatročnú ženu.

Nestalo by sa to prvý raz.

Odkiaľšala som si, znova som sa usmiala. „Prepáčte, vy ste Margaret?“

Nevyzerá ako Margaret, ale posledné fotky ženy, s ktorou som sa mala stretnúť, sú možno spred tridsiatich rokov. Takže toto by pokojne mohla byť kedysi očarujúca, takmer legandárna (aspoň pre istú skupinu ľudí vrátane mňa) Margaret Grace Ivesová.

Princezná bulváru. To meno jej prischlo jednak preto, lebo bola dedičkou mediálneho impéria Ivesovcov, ale aj preto, lebo celé roky bola celebritou a paparazzi aj autori spoločenských rubriík jej stále venovali pozornosť.

Tá žena sa úprimne zasmiala a otvorila dvere naširšie. „Ja som Jodi,“ povedala s náznakom prízvuku, možno nemeckeho. „Podťe ďalej.“

Vošla som do chladného foyeru, vo vzduchu sa vznášala vôňa citrusov a mäty. Jodi rezko vykročila, nechala ma, aby som zatvorila dvere. Nasledovala som ju.

„Máte to tu krásne,“ poznamenala som.

„Je tu horúco ako v pekle a Drakula je nič v porovnaní s moskytmí,“ vyhlásila.

Znova som si spomenula na Roberta Evansa: *Tvoj príbeh, môj príbeh a pravda.*

Na konci úzkej chodby odbočila doľava, potom znova. Dom bol vzdušný žiarivý labyrint z bielych obkladových panelov a obkladačiek farby aqua, labyrint sa končil rozľahlou obývačkou so sklenými stenami, teda sklo tvorilo asi sedemdesiat percent.

„Počkajte tu, zavolám madam,“ povedala Jodi pobavene. Odomkla sklené zadné dvere a vyšla na dvor. Tam som videla väčšiu a bujnejšiu záhradu než vpredu, naboku malý bazén.

Využila som príležitosť a poobzerala som sa po izbe. Tak naširoko som sa usmievala, až ma rozbolela sánka. Veci som si odložila na nízky ratanový konferenčný stolík a prekrížila

som si ruky, aby som sa ničoho nedotkla, keď som chodila dookola. Steny pokryté obrazmi, z parapet viseli kvety, ďalšie kvety sa zeleneli v črepníkoch na dlážke. Nad hlavou sa mi lenivo krútil slamený ventilátor a knihy, väčšinou o záhradkárstve, boli uložené na kope titulnými stranami obrátené nadol, s popraskanými chrbtami, zaberali každé voľné miesto na starožitnom nábytku.

Bolo to krásne. Už si v duchu predstavujem, ako to opíšem. Problém je len v tom, že som si nie istá, či mám dôvod, aby som to opísala.

Zatiaľ totiž nič nenasvedčuje tomu, že toto je dom Margaret Ivesovej. Nevidím fotky jej slávnej rodiny, nijaké výtlačky, staré či nové, niektorých z desiatok ich časopisov alebo novín. Nijaké zarámované ilustrácie honosného „Domu Ivesovcov“ na kalifornskom pobreží, kde vyrastala, na kozubovej rímse nijaké Grammy jej nebohého manžela. Nič konkrétne, čo by ju spájalo so zrúteným mediálnym kolosom, s radosťami alebo tragédiami, ktoré konkurenčné publikácie Ivesovcov tak rady spomínali, keď bola Margaret na výslni.

Dvere sa znova otvorili, a keď som sa obrátila tvárou k Jodi, chcela som sa jej spýtať, kto presne ma pozval na toto stretnutie, na ktoré som musela jedenásť hodín cestovať lietadlom a trištvrte hodiny v prenájatej Kii Rio.

Ale potom som zbadala pri dverách ženu.

Mala o niekoľko centimetrov menej, o niekoľko kíl viac – no to bola zrejme svalová hmota – a kedysi havranie vlasy sa teraz zmenili na striebisto hnedú farbu.

Už nepôsobila príťažlivo ani vplyvne či zámožne, ale tá iskra v modrých očiach je presne taká, akú som videla na každej jej fotografii, bolo to čosi prchavé, nepomenovateľné, čo ju zmenilo z *majetnej dedičky novín* na *princeznú z titulných stránok*.

„No vitajte.“ Srdečnosť v Margaretinom hlase ma prekvapila tak ako počas tých krátkych telefonátov pred týmto výletom. „Vy musíte byť Alice.“

Stiahla si záhradnícke rukavice, hodila ich na opierku najbližšieho bieleho ratanového kresla, bosá prešla ku mne, utrela si ruky do kaftanu, potom mi podala pravicu.

„Ste to vy,“ povedala som. Každú použiteľnú vetu, ktorú som v duchu splodila, som pomaly prepísala. Tie, ktoré mi vychádzajú z úst, zvyčajne znejú takto.

Zasmiala sa. „Mala som dojem, že o to ide.“

Slabo mi stisla ruku, hneď mi ju pustila a naznačila, aby som si sadla.

„Áno.“ Usadila som sa na gauč. Ona si sadla do kresla oproti. „Len som si nechcela robiť veľké nádeje. Nikdy mi to nevyjde, ale stále sa usilujem.“

„Vážne?“ zatiahla pobavene. „Ja mám opačné problémy. Čakám od ľudí to najhoršie, neviem sa tomu ubrániť.“ Zvláštne očarujúci, ale aj smutný úsmev.

Nedokážem to pretaviť do vety. Ale ide o to, že to vidím skryté pod tými žiarivými dúhovkami: pravdu. To, čo sme nikdy nepočuli.

Aké to bolo narodiť sa do sveta strieborných lyžičiek a zlatých tanierov, kde opití herci skáču oblečení do krytého bazéna, politici si potriasajú ruky a uzatvárajú dohody pri starožitnom jedálenskom stole?

Aké to bolo zaľúbiť sa do kráľa rokenrolu, ktorý vám lásku náruživovo opätoval.

Samozrejme, aj o inom. O škandále, kulte, súde, nehode.

Až napokon Margaret pred dvadsiatimi rokmi zmizla.

Čo sa stalo? A prečo?

A prečo je teraz po tom dlhom čase ochotná rozprávať o sebe.

Dvere za Margaret sa otvorili a vošla Jodi s košíkom citrónov. „Ďakujem, Jodi,“ zakričala Margaret, ale neobrátila sa.

Jodi len čosi zahundrala. Netušila som, či sú tie dve priateľky, partnerky, zamestnankyňa a zamestnávateľka alebo nepriateľky na život a na smrť, náhodné spolubývajúce.

Margaret si preložila nohu cez nohu. „Pekné nechty,“ poznamenala a ukázala bradou na moje ruky v lone.

V tej chvíli spojenia sa mi takmer zakrútila hlava. „Nalepovacie.“ Naklonila som sa bližšie, aby sa mohla lepšie pozrieť na drobný vzor jahôd.

„Stavím sa, že ste žena, ktorá sa usiluje nájsť vo všetkom krásu,“ povedala.

„Naozaj?“ spýtala som sa. Fascinoval ma jemný, smutný úsmev, ktorý sa jej mihol na perách.

Akoby podvedome pokrčila plecami, čo nevyznelo ako *neviem*, skôr ako *tá otázka sa mi nepáči*.

Potom ako pravá Ivesová uhladene presmerovala rozhovor. „Tak ako presne si to predstavujete? Teda, ak s tým budem súhlasiť.“

Nedala som sa odradiť tým *ak*. Vedela som, že s tým nie je na sto percent vyrovnaná, a nečudovala som sa. „Ako chcete,“ uistila som ju.

Nadvihla obočie. „Čo keby som chcela, aby ste to urobili tak, ako sa to zvyčajne robí?“

„No, nič takéto som ešte nerobila,“ priznala som. „Zvyčajne píšem reportáže a profily. Strávim s tým človekom pár dní, možno týždňov. Napíšem svoje postrehy, utrúsim pár žartíkov. Z perspektívy outsidera. Toto bude iné. Rada by som zachytila vaše skúsenosti z pohľadu insidera. To potrvá dlhšie, možno aj niekoľko mesiacov, kým budem mať dosť materiálu, aby som mohla napísať koncept a aby som zistila, kde sú slabiny. Prenajmem si byt neďaleko a dohodneme si časový rozvrh, kedy sa s vami budem rozprávať alebo vás sledovať.“

„Sledovať ma,“ zopakovala zamyslene.

„Pozorovať vás v normálnom živote,“ objasnila som. „Aby som videla, čo pestujete v záhrade, s kým trávite čas. Budem sa stretávať s vami a s Jodi, aj s inými priateľkami, ktoré máte v meste.“

Margaret vystrčila bradu, zatvorila oči, pobavené sa zasmiala. „Budte taká láskavá a povedzte to, keď sa sem vráti.“

O pár sekúnd prišla Jodi, priniesla dva poháre citrónády. Postavila ich na konferenčný stolík.

„Ďakujem, Jodi,“ povedala som, rozhodnutá, že si ju získam. Odpochoďovala, odkiaľ prišla.

„Bez teba by som zomrela,“ zakričala Margaret žartom.

„To dobre viem,“ odvetila Jodi a zmizla.

Najprv som si len chlipla z citrónády, ale potom som si dala výdatný dúšok, lebo bola úžasná, plávali v nej kúsky mäty a kocky ľadu.

Odložila som pohár, donútila som sa vrátiť k veci. „Pozrite, je dosť skúsenejších spisovateľov, s ktorými by ste mohli spolupracovať. Sú aj stovky ľudí, ktorí by ma hodili pod kolesá autobusu, aby získali tento džob, a, úprimne povedané, ani by som sa im nečudovala.“

„To je dosť znepokojujúce.“

„Chcem povedať, že ak ste ochotná porozprávať o sebe, máte nárok porozprávať to svojím spôsobom. Musí to byť vaše podanie. A to sa podarí len vtedy, ak spolupracujete s niekým, komu celkom dôverujete. Ale môžem vám sľúbiť, že ak chcete, aby sme túto knihu napísali spolu, váš postoj bude hlavný. To je priorita. Postarám sa, aby to bol váš príbeh.“

Úsmev sa jej vytratil z tváre, akoby vytriezvela. Vrásky pri očiach a ústach sa jej prehĺbili – dôkaz, že prežila naplno nielen tých tridsať rokov, keď bola na očiach verejnosti, ale aj tridsať rokov strávených v ústraní, aj dvadsať rokov, odkedy zmizla.

„Čo ak to nechcem?“ spýtala sa pomaly.

Pokrútila som hlavou. „Nie som si istá, či vám rozumiem.“

„Čo ak nechcem, aby to bola moja verzia príbehu?“ spresnila. „Čo ak chcem, aby to bola celá hrozná pravda? Čo ak mám dosť svojho podania udalostí, kde som vždy hrdinkou, a chcem výnimočne všetko vidieť čierno-bielo?“

Tá otázka ma zastihla nepripravenú. Vždy som musela uisťovať ľudí, že nechcem prekrútiť to, čo povedia, a že ich surovo nezhodím. Že chcem vidieť ich celkový obraz, portrét človeka.

Keď Margaret videla, že váham, zdvihla obočie. „Je to problém?“

Posunula som sa na kraj gauča. „Ide o to, ako to chcete porozprávať vy,“ zopakovala som. „Ak to tak chcete, potom to urobíme tak.“

Chvíľu premýšľala. „Ešte jedna otázka.“

„Čokoľvek.“ Mohla sa spýtať na môj najtrápnejší erotický zážitok a opísala by som jej ho. Chcela som, aby chápala, že pri mne jej nič nehrozí.

Znova zdvihla sivé obočie. „Vždy ste takáto sebaistá?“

Vydýchla som si. Bola to priveľmi dôležitá úloha, nemiem ju pokaziť klamstvom.

„Áno, som,“ prikývla som.

Zasmiala sa a zrazu sa ozvala zvonkohra. Margaret pozrela na hodiny na kozubovej rímse, kde neboli nijaké Grammy.

„Moje stretnutie o druhej.“ Vstala. „Mám o čom premýšľať, Alice Scottová.“

Aj ja som vstala, vzala som nepoužitý zápisník a diktafón. „Nech sa rozhodnete akokoľvek, ďakujem vám. Vážne.“

„Za čo?“ Keď ma viedla bludiskom chodieb, tvárila sa úprimne zmätene.

„Za dnešný deň,“ odvetila som. „Že ste mi dali šancu.“ Za to, že konečne môžem mame povedať o svojej práci čosi, čo ju nebude nudiť.

„Je to len šanca,“ pripomenula mi Margaret, keď sme prišli ku vchodovým dverám. „Za to mi neďakujte. Každý si zaslúži šancu. Ešte sa musím rozhodnúť, uvidíme, čo to prinesie.“

„To chápem, ale...“ Otvorila ružové dvere a uvedomila som si, ako sa mýlim.

Vôbec som to nechápala.

Margaretino stretnutie! Muž stojaci na schodoch v sivých plátenných nohaviciach a bielom tričku.

Srdce sa mi rozbúšilo, zbledla som, no nie pre to oblečenie – hoci pomyslenie, že niekto si v takomto počasí obliekol dlhé nohavice, ma ohromilo.

V skutočnosti na mňa tak zapôsobil tmavooký muž s orlím nosom, muž v tých nohaviciach.

Hayden Anderson.

Pred štyrmi rokmi ste mohli povedať *Hayden Anderson*, hudobný publicista a bolo by to výstižné označenie. Ale keby bol stále len hudobný publicista, nepoznala by som jeho meno a už vôbec nie to, ako vyzerá. Mám dobrú pamäť, ale neučím sa mená autorov článkov v magazíne *Rolling Stone*.

No aj tak.

Už to nie je len Hayden Anderson, hudobný publicista.

Teraz je to *Hayden Anderson*, autor životopisov, držiteľ Pulitzerovej ceny. Ten, ktorý napísal ohromujúci životopis o americkom spevákovi s demenciou.

Teraz je to Hayden Anderson, na Margaret ho práve označila za ďalšiu vetvu, ktorú treba zatriasť. Úspešný, známy, presvedčivý.

Teraz prešiel pohľadom po mne, tmavé oči mal bezvýrazné, nespoznal ma. Prečo by ma poznal? Nie som až taká obdarená krásou ako Margaret (o ňu prejavil len o niečo väčší záujem) a ticho, no aj tak dunivým hlasom sa spýtal: „Idem privčas?“

„Prišli ste presne,“ odvetila Margaret srdečne. „Alice je práve na odchode.“

Na Haydenovej tvári sa zračilo čosi ako, *dopekla, kto je Alice*, akoby celkom zabudol, že pred ním stojí iná osoba, alebo si ma možno nevšimol, keď sa nám stretli pohľady.

„Zdravím!“ Spamätala som sa natoľko, že srdce mi znova pumpovalo krv, pľúca naberali kyslík a vystrela som ruku, aby som potriasla jeho ruku.

Pomaly zdvihol ruku, prv než bude súhlasiť s telesným kontaktom, možno potrebuje viac informácií.

„Práve som na odchode,“ uistila som ho a to ho zrejme presvedčilo. Konečne chytil moju ruku do veľmi veľkej, veľmi teplej, veľmi suchej ruky, stisol ju a znova ju pustil.

„Ešte raz ďakujem,“ povedala som Margaret ponad plece a náhlivo som prešla na chodník.

„Ozvem sa vám,“ odvetila. Silene som sa usmiala, akoby mi nešlo puknúť srdce, akoby som nemala slzy na krajíčku. Na deväťdesiatdeväť percent som si bola istá, že mi ušla životná príležitosť.

Prvý večer v stredisku Grande Lucia som hryzkala cukríky s chuťou sladkého drievka a gúglila som si Haydena Andersona, pokúšala som sa uistiť, že to neznamená koniec sveta.

Najprv som si prečítala zo desať nadšených recenzií o jeho knihe. Potom som natrafila na článok v *Publishers Weekly*, autor článku odhadoval, že za prvý rok sa v Spojených štátoch predali vyše dva milióny Andersenových kníh. A aby som sa trochu potrápila, na záver som si pozrela online interview Haydena s hrdinom jeho knihy Lenom Stirlingom, ktorý oznámil, že pred Haydenom uvažoval o deviatich spisovateľoch. Hayden sa bez náznaku humoru či irónie predklonil a vyhlásil: „Som veľmi súťaživý.“

Potlačila som vzdych.

Ešte vždy som mala šancu, že Margaret si vyberie mňa.

Možno bude radšej spolupracovať so ženou. Možno dá prednosť outsiderke. Možno má jednoducho prirodzený odpor k vysokým, svalnatým, talentovaným mužom, takým, čo píšu životopisy, pri ktorých čitateľka nielenže nezaspí, ale neraz sa rozplače, keď osamelá číta niekde v bare v Highland Parku.

Môže mať dosť dôvodov, prečo nebude chcieť spolupracovať s Haydenom, a určite môže mať zopár dôvodov, prečo bude chcieť spolupracovať so mnou.

V duchu som prikyvovala horlivejšie, než som to cítila, ležiac na veselej károvanej prikrývke a hľadiac cez okno na pláž za hotelovým dvorom.

Mohla som vedieť, že miesto Margaretinho pobytu nezoštane dlho utajené.

Všetko sa začalo pred štyrmi mesiacmi, keď vyšiel môj životopisný medailón o bývalej detskej hviezde Belle Girardiovej. Na ten portrét som bola taká hrdá ako na nič iné v mojej kariére. Mala som plný fascikel pochvalných mailov od bývalých kolegov a žiarivých záberov z online rozhovorov o tom príbehu, keď ho odvysielali.

A to všetko samo osebe stálo za tie týždne písania a prepisovania, ale aj overovania s mojimi faktografmi a editorkou.

Ale na záver jedného krátkeho mailu som si prečítala čosi zaujímavé.

Páčil sa mi Váš článok, napísala Linda, ktorá sa ako päťdesiatštriročná vrátila do života. P. S. Tá pieseň Cosma Sinclaira o Margaret Ivesovej, o ktorej ste sa s Bellou rozprávali, patrí medzi moje najobľúbenejšie. Vedeli ste, že Margaret teraz žije v Georgii a predáva umenie pod vymysleným menom?

To bolo všetko. Nijaké ďalšie informácie.

Keď som Linde odpísala, neodpovedala mi...

Dva týždne som skúmala, či Margaret má nejaké spojenie s Georgiou (nenašla som nič), a gúglila som spojenie jej mena s „umením“ a „ostrovom“, ale márne. Margaret Ivesová sa začiatkom druhého tisícročia stratila z očí verejnosti a tamtamy naznačovali, že sa vydala za talianskeho pestovateľa olív, ktorý bol od nej o polovicu mladší, a usadili sa na druhej strane Atlantiku.

Najprv som si bola na deväťdesiat percent istá, že Linda klamala alebo bola zle informovaná.

Margaret Ivesová určite nemôže žiť v Georgii na malom ostrove, ktorý prežil len vďaka turizmu, deň cesty od rodného mesta jej nebohého manžela Cosma Sinclaira v západnom Tennessee.

Tá myšlienka mi však nedala spávať. Tá klebeta sa musí na niečom zakladať, premýšľala som, keď som sa usilovala zbaviť vrodeneho optimizmu.

Začala som pátrať na internete. Hľadala som čokoľvek, čo súviselo s Cosmovou hudbou, s významnou rodinou Ivesovcov, s Margaretiným zmiznutím.

Nič.

A potom som objavila autorov konšpiračných teórií. Ľudí, ktorí zverejnili fotky „Elvisa“ v nákupnom stredisku v Tuscaloose. Alebo JFK v klobúku v tvare detského kýbliku s rozhalenou košeľou, z ktorej mu okolo zlatej reťaze vykúkali biele chlpy (údajne ho odfotili v Miami). Chvíľu mi trvalo, kým som našla zmienku o Margaret, lebo tajomstvo okolo toho, čo sa s ňou stalo, časom upadlo do zabudnutia.

Vedelo sa o médiách Ivesovcov aj o rodinnom paláci (teraz bol majetkom štátu a bol sprístupnený verejnosti). Samozrejme, vedelo sa aj o zmätku okolo Margaretinej sestry a o jej sekte a každému sa pravdepodobne vynorili v pamäti slávne čiernobiele fotografie, na ktorých Margaret a Cosmo bežali ruka v ruke po schodoch do budovy súdu v ten deň, keď sa zosobášili, on mal blond vlasy ulízané dozadu, ona mala vlasy natupírované dohora, ako to bolo vtedy v móde.

Ale po Cosmovej tragickej smrti jeho vdova viac-menej zmizla zo svetiel reflektorov. Takže keď pred dvadsiatimi rokmi celkom zmizla, nikto sa už o ňu veľmi nezaujímal.

Verejnosť sa jednoducho zmierila s tým, že nikdy nezistíme, čo sa s ňou stalo. Len ďalšia Amelia Earhartová stratená v čase.

Na internete však stále aktívne pôsobili komunity, ktoré sa venovali chýrom okolo jej zmiznutia. Vyvracali ich alebo potvrdzovali, záviselo to od uhla pohľadu prispievateľa. Ľudia ich vnímali ako komunity maniakov venujúcich sa skutočným zločinom, útržky dávnych rozhovorov používali ako dôkazy za obľúbenú teóriu alebo proti nej.

Tieto webové stránky nikam nesmerovali.

Zato internetové fórum s názvom *Nie celkom mŕtve celebrity* ma zaviedlo sem, na Little Crescent Island.

A ak som ju vďaka tej stránke našla, ktovie, koľko iných Haydenov Andersonov v tejto chvíli letelo na druhý koniec krajiny na Little Crescent Island.

Na matraci vedľa mňa mi zazvonil mobil, hmatkala som dovtedy, kým som ho nenašla. V očakávaní mi zovrelo žalúdok – možno sa Margaret už rozhodla –, ale potom som uvidela meno.

Theo. V žalúdku sa prebudil iný pocit, srdce sa mi vzrušene zachvelo ako vždy, keď sa mi ozve môj frajer, s ktorým chvíľu chodím, chvíľu nechodím.

Ako to dopadlo s dedičkou? spýtal sa. Dojalo ma, že si na to spomenul. Možno ma to dojalo až priveľmi. V posledných týždňoch som nehovorila o ničom inom. Ale aj tak! Zaujímal sa o to – aj to je niečo!

Váhala som, ako to sformulovať, a napísala som: *Je fascinujúca, má nádherný dom a hrozne, hrozne, hrozne chcem ten džob.*

To všetko bola pravda. Veľmi by mi nepomohlo, keby som dodala: *a strašne sa bojím, že ho nedostanem, lebo na scéne sa zjavil chlapík s kamennou tvárou, vysoký meter deväťdesiat, nositeľ Pulitzerovej ceny, a tak sa mračí, že by premenil na kameň aj Medúzu.*

Jednu, dve, tri minúty som sledovala mobil. Potom som ho odložila bokom. Theo ma priťahoval sebavedomím a uvoľneným, bezstarostným prístupom k životu. Páčilo sa mi, že nič nebral veľmi vážne. Pravda, pokiaľ som si s ním nepísala. Lebo v tom bol hrozný. Pravdupovediac, ani ja v tom nie som najlepšia, ale on to korunuje tým, že keď pošle správu, ja na ňu hneď odpoviem, a potom celý deň čakám, kým zareaguje.

Ale možno som prišla o ten vysnívaný džob, a tak som sa celkom roztopila a zmenila na mláčku pôvodne známou ako autorka Alice Scottová.

„Daj sa dokopy, Scottová!“ skríkla som, vyskočila som na nohy a zaklapla som laptop.

„Si na krásnom ostrove, škvŕka ti v žalúdku a nemáš nijaký program,“ hovorila som si, schytila som mobil a strčila som nohy do sandálov. „Tak si to uži.“

Little Crescent Island je dovolenková destinácia, ale nie je to miesto, kde je v noci rušno. Väčšinou sú tu buď dôchodcovia alebo rodiny s malými deťmi, a teraz bol utorok deväť hodín večer, takže na hlavnej ulici sa neponúkalo veľa možností.

Prvá otvorená reštaurácia, na ktorú som natrafila, sa volala Akvárium a ponuka na jedálnom lístku vyvesenom vonku pozostávala z alkoholu – deväťdesiat percent – a z plodov mora – desať percent.

Stiesnený, krásne gýčovitý interiér, steny obložené bambusom, zo stropu viseli rybárske siete, v nich plastové ryby všetkých možných farieb a fosforeskujúce riasy. Servírka s chvostom, v tesnej bielej blúzke a kratučkých šortkách prešla okolo mňa s podnosom v ruke a veselo prehodila: „Sadnite si, kde chcete, zlato. Dnes večer tu nemáme veľmi rušno.“

Bolo tam dosť voľných stolov, ale pri bare sedeli dvaja starší páni v rovnakých kolkárskych tričkách a mala som chuť pokecať si, tak som zamierila k nim. Len čo som sa usadila na vysokej stoličke o dve stoličky ďalej, hodili peniaze na lesklý tmavý drevený pult a zdvihli sa na odchod.

Jeden z nich zachytil môj pohľad, usmiala som sa.

Úsmev mi opätoval. „Veľmi odporúčam kapitánov koktail!“

„Dám si poradiť,“ prikývla som. Muž nadvihol imaginárny klobúk a odšuchtal sa za svojím spoločníkom. Cestou von obaja zastali vo dverách, prehodili pár slov so servírkou, tá pobozkala milovníka kapitánovho koktailu na líce, takže buď to boli miestni, alebo v tejto reštaurácii ponúkajú mimoriadne služby.